

ΑΠΟ ΤΑ «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΝΕΑ» ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο κληρικός του Έρνάνη

Ο μοναχογιός ενός γνωστού συγγραφέως λατρεύει τις τραγωδίες του ρομαντικού θεάτρου. Γι' αυτό ο πατέρας του τον πηγαίνει συχνά στο θέατρο της «Γαλλικής Κομωδίας», όσάκις παίζονται σ' αυτό ή τραγωδίες του Βίκτωρος Ουγκώ. Έτσι ο νεαρός θεατρομανής έχει δει τρεις φορές ως τώρα τον Έρνάνη.

Ως γνωστόν, στον Έρνάνη γίνεται μία συναμοσία για τη δολοφονία του βασιλέως Καρόλου Πέμπτου και οι συναμοσίαι βάζουν κληρο μετὰ τους για να διαλέξει ή τύχη εκείνον που θα δολοφονήσει τον βασιλέα.

Γι' αυτό ο γυιός του συγγραφέως, αφού είδε τον Έρνάνη και την τρίτη φορά, φώτισε με άπορία τον πατέρα του :

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες γὰ δὲ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη γὰ να σκοτώσει τον Κάρολο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν φαντάζεσαι λοιπόν πὸς κάποια μπαγαποντιά γίνεται στην κλήρως ;

Ο Μπαλζάκ και ο πρώτος εκδότης του

Ο μέγας γάλλος μυθιστοριογράφος Όνορέ ντε Μπαλζάκ σ' ένα από τα έργα του, διηγείται τις συναλλαγές του και τα νταραβέρια του με τους εκδότας των μυθιστορημάτων του, κατά τη διάρκεια του μακροῦ φιλολογοῦ του βίου. Έτσι, μεταξύ των άλλων αναφέρει ότι, όταν ακόμα ήταν πολύ νέος, υπέβαλε στην κριση ενός εκδότου τα χειρόγραφα του έργου του «Η Τελευταία Νεράιδα».

Ο εκδότης το διάβασε και άδουσιάζτηκε τόσο ὡστε άπεφάνισε να το εκδόσει και να δώσει άμοιβή 3.000 φράγκων στον άγνωστο ακόμα συγγραφέα του.

Φρόντισε λοιπόν να μάθει τη διεύθυνση του Μπαλζάκ γὰ να πάη να τον έπισκεφθῆ και να του άνακοινώσει τις άποφάσεις του. Μά όταν έμαθε πὸς ο Μπαλζάκ κατοικούσε σὲ μιὰ ταπεινή συνοικία κατέβηκε το ποδὸ τῆς άμοιβῆς : σὲ 2000 φράγκα.

Μόλις έφθασε έξω ἀπ' το σπίτι, έμαθε πὸς ο Μπαλζάκ κατοικούσε σὲ μιὰ σοφίτα στο έξο πάτωμα.

— Άφου κάθηται τόσο ψηλά, σκέφτηκε, και 1000 φράγκα θὰ τα δεχθῆ εύχαρίστως.

Ανέβηκε τὰ δεξ ποτώματα κ' έφτασε στο διαμέρισμα του Μπαλζάκ, χτύπησε την πόρτα και μπήκε σ' ένα έλεεινὸ και φτωχικὸ δωμάτιο. Μόλις τὰ είδε αυτά δὲν ίδιότασε και είπε στον νεαρό συγγραφέα :

— Διόβρωσα τα χειρόγραφα σας και σὰς πρόσφερω... 300 φράγκα γὰ να τὰ εκδώσω... Δέχεσθε !...

Ο Μπαλζάκ — τι να κάνη — ιδέχθηκε ..

ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθεια του ο Λάζος.

Η νύχτα δλο και προχωρεί. Οι άλλοι γύρω κοιμήθηκαν. Το βραγνὸ κοινοῦνι του γαιδιουροῦ, δὲν χτυπάει πειά.

Η Μαρίτσα κωλάει άργά τὰ θολά της νερά άνάμεσα στις κωιμωμένες δχθες της και τους διηγείται παράξενα παραμύθια.

Μονάχα ο Λάζος δὲν μπορεί ν' άποκοιμηθῆ. Τὰ πειράγματα άναστάτωσαν την τρυφερή καρδιά του και ή φαντασία του του ζωγράφισε τώρα διάφορες εικόνες, τὴ μιὰ πὸ σκοτεινή ἀπὸ την άλλη. Η σκῆπη του τρέχει σὴν Πέννα. Τὴ βλέπει λεπτή, λυγερή και άσπρη σὸν τὸ χῶνι. Νάντην ! Στέκεται στο κατώφλι τῆς πόρτας του σπιτιου και βυθίζει με λύπη το βλέμμα της στο σκοτισμένο δρόμο, πὸς ξετυλίγεται στον κάμπο. Άπὸ κει πέρασε ο Λάζος, όταν την άφησε. Καί τὴν άφησε γὰ τον άτιμο τον παρὰ ! Άλλά μπορούσε και νὰ κἀμη διαφορετικὰ ; Τὰ χρόνια έγιναν δύσκολα πολὺ !...

Αὐτὰ συλλογείται ο Λάζος και θλίβεται. Συλλογείται τὴν άμορφὴν του Πέννα πὸς τὸ παρὶ θὰ σηκωθῆ κωρίς-κωρίς και θὰ τρέξῃ σὴν βροχή, ὡς πάντα γὰ νερό. Έκει μπορεί νὰ βρῆ !...

« Α ! Ξέρει ο Λάζος ποιόν... Έκείνον πὸς τῆς έστηνε τόσο καιρό κωριέρι, γιὰ τὴν έποθυσε... Κ' ή Πέννα ; Η Πέννα τι θὰ κἀμη τάχα ; Θὰ προδώσῃ τὸ Λάζο, τον άντρα της ; Άλλοίμονο !... Κι' αὐτὴ γυναίκα είναι ὡς ὄλες... Μπορείς νὰ εῖχες έμπιστοσύνη στις γυναίκες !... Μά θάταν τρομερὸ ένα τέτοιο πράμα ! Νὰ τον προδώσῃ ή Πέννα του !... Νὰ πῶσῃ σ' άλλου άγκαλιὰ !... Χριστὸ μου !... »

Ο Λάζος τινάζεται άπάνω άγριωμένος. Φορῆει τὴν κάπτα του και χάνεται στο σκοτάδι...

— Πέννα ! Πέννα ! Στάσου, πρίμνε, ερχομαι πίσω ! Ξεφρονίζεις.

Τὸ παρὶ, όταν ξύπνησαν οι θεριστάδες με τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ο Λάζος δὲν ήταν πειά κοντὰ τους. Είχε φύγει γὰ τὸ χωριὸ του...

ΕΛΙΝ - ΠΕΛΙΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΦΤΑΣΗ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ

Έπι Λουδοβίκου ΙΕ', ο άρχιμός των άμαζών αὐτήθη σημαντικὰ στη Γαλλία. Τότε άνεκαινώσθησαν γὰ πρώτη φορά και ή άμαξες — καθίσματα ή ὡς τις έπαιρναν μοναχὰ ένα άνθρωπο και τις ὡσους μετέφεραν ειδικοί βαστάζοι. Τέτοια άμαξία σάζοντο μέχρι σήμερα στην Κίνα.

Υστερ' ἀπὸ λίγο έφευδέθησαν και άμαξες με δυὸ τροχούς άνάλογες με τὰ δικὰ μας μικρὰ καρροτσάκια. Ο άμαξῆς δηλαδή οδηγούσε μόνος του τὸ μικρὸ άμάξι του, τὸ ὅποιο ήταν απλῶς μιὰ καρέκλα, σκεπασμένη καταλήλας ἀπὸ πάνω και ἀπὸ τὰ πλάγια.

Μ' ένα τέτοιο πρωτόγονο άμάξι ξεκίνησε μιὰ μέρα ο μεγάλος Κομωδιογράφος Μολιέρος ἀπὸ τὸ έξωχικό σπιτι του στο Ὠτέγι, γὰ να πάη στο Παρίσι, ὅπου θὰ έπαιζε μιὰ κομωδία τῆς παρούσῃς τῆς βασιλείας.

Έκίνητῃ τὴν ἡμέρα έκανε τρομῆτῃ ξέστη. Ο άμαξῆς — ἄλογο προχωρούσε σιγά-σιγά, σέρνοντας τὸ άμάξι με μεγάλη δυσκολία και στραπατσώντας κάθε τόσο γὰ να σκουλίση τον ιδρωτὰ πὸς έστα ε ποτὰμὶ ἀπὸ τὸ μετωπὸ του. Ο Μολιέρος ὡμος, πὸς φοβόταν μήπως άρῆσῃ και κἀμη τὸ βασιλέα και τὸς σάλικους του νὰ περιμένουν, άνυπομονῶδες ὡο έβλεπε να περνά ή ὄρα κ' έβριζε και βλαστημούσε τον άνιανο άμαξά.

— Θ' άρῆσῃ ! Έλεγε με άπὲλ-ϊοία συμφολετόμενος τὸ μεγάλο ρολοῖο του.

Και προσέτρειε τὸ βαστάζο, με φωνές και χειρονομίες, σὸν νὰ ήτανε πραγματικὸ ἄλογο, νὰ πάη πὸς στόματο. Ο δυστυχῆς ο άμαξῆς έβριζε ὡα τὰ δυνατὰ του γὰ νὰ τρέξῃ μὰ τον εῖχε καταβῆκει ή ξέστη, και ή γλῶσσα του εῖχε βγει μιὰ σπυθια ἔξω.

— Πρέπει νὰ τον βοηθήσω ! σάφηνας τὸ ο Μολιέρος, γὰ να φτάσω πὸς σύντομα στο Παρίσι.

Κατέβηκε λοιπόν κάτω και ὄρισε νὰ σπρήχῃ τὸ άμάξι ἀπὸ πίσω με τὴν δύναμη, ὡστε ο άμαξῆς, πὸς τὸ τραβούσε ἀπὸ μπροστὰ, μπορούσε πειά νὰ τρέξῃ χωρίς την παραμικρὴ δυσκολία.

— Είδες τι καλὰ πὸς εῖνε εῖται ! άναφρονῶδες θεριμωβεντικὰ ο Μολιέρος. Τι κοτὸς πὸς εῖμαι νὰ μὴν τὸ σκεπτῶ τὴν ὡρα !...

Ο άμαξῆς δὲν του εῖνε καμιά άπάντησῃ, κ' έξακολούθησε νὰ τρέχῃ. Τέλος έφτασαν στο Παρίσι, μὸς στο θέατρο τῆς Γαλλικῆς Κομωδίας. Ο Μολιέρος έδωσε τότε τὸ άμάξι ένα γενναίο φιλοδῶρημα... έπειδῃ έρεξε γρήγορα και δὲν άργοποίησαν στην παράστασῃ. Ένοείται ὡμος ὡι ο μεγάλος κομωδιογράφος ήτανε πειά λαχανιασμένος, μωσικίει στον ιδρωτὰ και γυμάτος λάσπες...

— Θέ μου ! ἀπὸ πὸς εῖρησε οὲ τέτοια χάλια ; τον ρώτησε ο πρώτος πὸς άνάμωσε όταν μπήκε μες στο θέατρο.

— Απὸ τὸ Ὠτέγι, άποκρίθηε ο Μολιέρος.

Έπειδῃ ὡμος ο άμαξῆς δὲν μπορούσε νὰ τρέξῃ, έπαρκα ένα ἀπὸ πίσω τὸ άμάξι γὰ να φτάσωμς γρηγορώτερα.

Όταν έξήγησαν τέλος στο... μεγαλοφυῆ αὐτὸ ποιητῆ πὸς αὐτὸ πὸς έκανε ήτανε... κουταμάρα, ο Μολιέρος, ο άφηρημένος Μολιέρος, έμεινε με άνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν κατάπληξη ! Τότε μονάχα κατάλαβε ὡι αὐτὸ πὸς έκανε ήτανε πράγματι «λαγδάκι» κοῦτὸ και ήλιθιο !... Και γέλασε με τὴν καρδιά του γὰ τὴν άφέλεια και τὴν άφηρημάδα του !

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΟΡΟΥΑ

Η Έλλάς φιλοξενεί κατ' αὐτὰς ένα ἀπὸ τὸς διαπρεπιστέρους συγχρόνους Γάλλους συγγραφείς, τον περίφημο Άντρε Μορουά, τον συγγραφέα τῆς «Ζωῆς του Ντισαρέλ» πὸς θεωρεται ὡς ένα ἀπὸ τὰ ὄριουσητάματα τῆς συγχρόνου παγκοσμίου λογοτεχνίας. Έπι τὴ εῖκαιρία δημοσιεύουμε τὸ παρακάτω άνέκδοτο.

Πρὸ ὡλίγων ἡμερῶν τὰ μικρὰ παιδιὰ του κ. Μορουά, διασκεδάζαν ξεφυλλίζοντας στο γραφεῖο του πατέρα τους ένα λεξικό.

— Μπαμπά, εῖπες έξαφνα τὸ μικρότερο ἀπ' αὐτὰ, τι θέλει νὰ ἡ αὐτὸ πὸς γράφει εῖδὸ : Ντιντερό 1713-84 ;

Μά πεινὸ ο συγγραφέας άπάντησῃ, έπενέθη ο μεγαλύτερος γυιός του και εῖπες στον άδελφὸ του :

— Κουτέ, δὲν καταλαβαίνεις ;... Τὸ 1713-84 εῖνε ο άριθμὸς τῆς τηλεφώνου του κ. Ντιντερό...

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο έρωτας εῖνε κουρέλια ἀπὸ πορφύρα και χρυσάφι πὸς τὰ κρεμάει ή νειότη στη μέση τῆς ζωῆς.

Ο έρωτας εῖνε κάποτε μύορα πὸς περνάει. Μωσαλίβ

Ο έρωτας εῖνε ή φτερούγα πὸς έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο γὰ να τον φτάσει.

Μ. Άγγελος

